UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

10 päivänä maaliskuuta 2011 *

Asiassa C-85/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunal Supremo (Espanja) on esittänyt 19.1.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 12.2.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Telefónica Móviles España SA

vastaan

Espanjan valtio ja

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis ja T. von Danwitz (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: N. Jääskinen,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 20.1.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Telefónica Móviles España SA, edustajanaan Procurador M. Lanchares Perlado, avustajinaan abogado J. García Muñoz ja abogado A. Moreno Rebollo,

– Espanjan hallitus, asiamiehenään J. M. Rodríguez Cárcamo,

– Euroopan komissio, asiamiehinään L. Lozano Palacios, C. Vrignon ja G. Braun,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10.4.1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY (EYVL L 117, s. 15) 11 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Telefónica Móviles España SA (jäljempänä Telefónica Móviles) ja Espanjan valtio sekä erityisesti Secretaría de Estado de Telecomunicaciones (televiestintäalan valtiosihteeri) ja joka koskee määräystä suorittaa maksu telepalvelujen tarjoamiseksi tarvittavan yleisen radiotaajuusalueen käyttöoikeudesta ajalla 1.11.–31.12.2001.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

Direktiivi 97/13

3 Direktiivin 97/13 johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee, että sillä tavoitellaan ”telepalvelujen ja televiestintäinfrastruktuurien täydellistä vapauttamista 1 päivään tammikuuta 1998 mennessä tietyille jäsenvaltioille myönnettävin siirtymäkausin”.

4 Kyseisen direktiivin johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen mukaan ”olisi luotava yhteiset puitteet jäsenvaltioiden myöntämille telepalveluja koskeville yleisille valtuutuksille ja yksittäisille toimiluville”.

5 Direktiivin 97/13 johdanto-osan neljännen perustelukappaleen mukaan ”valtuutuksiin liittyvät ehdot ovat tarpeen, jotta saavutettaisiin yleistä etua palvelevia tavoitteita televiestinnän käyttäjien hyödyksi”. Lisäksi samassa perustelukappaleessa todetaan, että telealan sääntelyjärjestelmän olisi ”otettava huomioon tarve helpottaa uusien palvelujen käyttöönottoa sekä teknisten parannusten laaja-alaista käytännön soveltamista”.

6 Direktiivin johdanto-osan viidennen perustelukappaleen mukaan direktiivin ”vaikutus uusien toimijoiden tuloon markkinoille on siten merkittävä osa tietoyhteiskunnan kehittämistä”.

7 Direktiivin 97/13 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan, että ”yrityksille osana valtuutusmenettelyjä määrättävien maksujen on perustuttava puolueettomiin, ketään syrjimättömiin ja avoimiin arviointiperusteisiin”.

8 Kyseisen direktiivin 10 artiklan 1 kohdassa säädetään yksittäisten toimilupien määrän rajoittamisesta seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat rajoittaa jollekin telepalveluluokalle ja televiestintäinfrastruktuurin perustamiselle ja/tai käyttämiselle myönnettävien yksittäisten toimilupien määrää ainoastaan siltä osin kuin se on tarpeen radiotaajuuksien tehokkaan hyödyntämisen varmistamiseksi, tai siksi ajaksi, joka on tarpeen riittävän numeromäärän tarjoamisen varmistamiseksi yhteisön oikeuden mukaisesti.”

9 Direktiivin 97/13 11 artiklassa säädetään yksittäisistä toimiluvista perittävistä maksuista seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että osana valtuutusmenettelyä yrityksille määrättävillä maksuilla pyritään ainoastaan kattamaan sovellettavan yksittäisen toimiluvan myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja toimeenpanosta aiheutuvat hallinnolliset kulut. Yksittäistä toimilupaa koskevien maksujen on oltava suhteessa tehtyyn

työhön, ja ne on julkaistava aiheellisella ja riittävän yksityiskohtaisella tavalla [tietojen] saattamiseksi helposti saataville.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat, jos käytettävät voimavarat ovat niukat, sallia, että niiden kansalliset sääntelyviranomaiset perivät maksuja, joilla pyritään varmistamaan näiden voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö. Näiden maksujen on oltava ketään syrjimättömiä ja niissä on erityisesti otettava huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä."

Direktiivi 2002/20/EY

10 Sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi) (EYVL L 108, s. 21) johdanto-osan 32 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"Hallinnollisten maksujen lisäksi radiotaajuuksien ja numeroiden käytöstä voidaan periä käyttömaksuja niiden mahdollisimman tehokkaan käytön varmistamiseksi. Tällaiset käyttömaksut eivät saisi hidastaa innovatiivisten palvelujen ja kilpailun kehittymistä markkinoilla. Tällä direktiivillä ei säännellä niitä tarkoituksia, joihin käyttöoikeuksista saatavia maksuja käytetään. Näitä maksuja voidaan käyttää esimerkiksi kansallisten sääntelyviranomaisten sellaisen toiminnan rahoittamiseen, jota ei voida kattaa hallinnollisin maksuin. – –"

Kansallinen säännöstö

11 Yleisen radiotaajuusalueen käyttöoikeudesta perittävästä maksusta säädettiin televiestinnästä 24.4.1998 annetun yleisen lain nro 11/1998 (Ley 11/1998 General de Telecomunicaciones; BOE nro 99, 25.4.1998, s. 13909; jäljempänä laki nro 11/1998) 73 §:n alkuperäisessä versiossa seuraavaa:

”1. Edellytyksenä yleisen radiotaajuusalueen käyttöoikeuden antamiselle yhdelle tai useammalle henkilölle taikka yhteisölle on vuosittaisen maksun suorittaminen tässä pykälässä säädetyin edellytyksin. Maksun määrä käytetään televiestintäalan tutkimuksen ja koulutuksen rahoittamiseen sekä tämän lain 40 ja 42 §:ssä säädettyjen julkisen palvelun velvoitteiden täyttämiseen.

Maksuvelvollisten maksettavaksi tulevan maksun suuruuden määrittämisessä otetaan huomioon käyttöön annetun radiotaajuuden käytön markkina-arvo ja tuotto, jonka edunsaaja voi sen avulla saavuttaa.

Markkina-arvon ja radiotaajuuden käyttöoikeuden haltijan mahdollisesti saavuttaman tuoton määrittämiseksi on otettava huomioon seuraavat muuttujat:

1) eri radiotaajuusalueiden käyttöaste ja käyttömäärä eri maantieteellisillä alueilla

2) sen palvelun, jonka tarjoamiseen käyttöoikeutta käytetään, tyyppi ja erityisesti se, seuraako siitä III osassa säädettyjä julkisen palvelun velvoitteita

3) käyttöön annettava radiotaajuusalue tai ala-alue

4) käytettävä laitteisto ja teknologia

5) käyttöön annetun yleisen radiotaajuusalueen käytön tai hyödyntämisen taloudellinen arvo.

2. Suoritettavan maksun määrä lasketaan kertomalla käyttöön annettujen yleisen radiotaajuuden käyttöoikeuden yksiköiden määrä kullekin yksikölle määritetyllä arvolla. Saaristoalueita koskevan maksun määrittämiseksi käytettyjen radiotaajuusalueyksiköiden laskennassa sovellettava pinta-ala määräytyy siten, että laskennassa ei oteta huomioon merialueelle ulottuvaa radiotaajuusalueen osaa, jota ei ole haettu. Tämän momentin säännöksissä radiotaajuuden käyttöoikeuden yksiköllä tarkoitetaan sovittua mittayksikköä, joka vastaa kilohertsin mittaisen kaistanleveyden mahdollista tai todellista hallintaa neliökilometrin alueella vuoden ajan.

3. Edellä mainittujen muuttujien arvo määritetään 16 §:ssä säädetyllä ministeriön asetuksella pois lukien tilanteet, joissa myönnettävien toimilupien määrä on 20 ja 21 §:n säännöksissä tarkoitetulla tavalla rajallinen. Silloin arvon määrittäminen tapahtuu ministeriön päätöksellä, jolla hyväksytään kyseisessä tarjouskilpailumenettelyssä esitetyn tarjouksen ehdot.

– –

8. Tässä pykälässä tarkoitetun maksun määrä käytetään tässä laissa säädetyn lupajärjestelmän soveltamisesta aiheutuneiden kulujen kattamiseen, jos 71, 72 ja 74 §:ssä säädetyt maksut osoittautuvat riittämättömiksi."

12 Lain nro 11/1998 73 §:n 3 momentin mukaisesti televiestintäpalveluja ja -verkkoja koskevien yksittäisten toimilupien järjestelmän käyttöönotosta ja toimiluvanhaltijoita koskevista edellytyksistä 22.9.1998 annetun aluekehitysasioista vastaavan ministerin päätöksen liitteessä II määriteltiin 73 §:n 1 momentissa tarkoitetut viisi muuttujaa, joista mainittu maksu koostuu, ja nimettiin ne kertoimiksi C1–C5 sekä annettiin niille arvot. Radiotaajuusyksikön käyttöoikeuden yksikön arvoksi määritettiin näin 0,0544 Espanjan pesetaa (ESP) eli 0,000327 euroa.

13 Lain nro 11/1998 73 §:ää muutettiin verotuksellisista, hallinnollisista ja sosiaalisista toimista 29.12.2000 annetun lain nro 14/2000 (Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social; BOE nro 313, 30.12.2000, s. 46631) 14 §:llä muun muassa poistamalla sen 1 momentin 1 kohdan toinen virke ja 8 momentti. Lisäksi tämän pykälän 3 momenttia muutettiin siten, että siinä viitataan maksuun vaikuttavien viiden muuttujan arvojen määrittämiseksi valtion talousarvioista annettuun lakiin.

14 Viimeksi mainitun säännöksen nojalla valtion vuoden 2001 talousarviosta 28.12.2000 annetun lain nro 13/2000 (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001; BOE nro 312, 29.12.2000, s. 46513) 66 §:ssä määritettiin näiden muuttujien arvot vuotta 2001 varten. Niihin perustuvan, radiotaajuusalueiden käytöstä toisen sukupolven digitaalisia puhelujärjestelmiä (GSM ja DCS-1800) varten maksettavan maksun määrä kasvoi vuonna 2001 vuoden 2000 tasosta, kun taas radiotaajuusalueen käytöstä analogisia järjestelmiä varten maksettava määrä ei muuttunut.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

15 Telefónica Móviles tarjoaa telepalveluja Espanjan markkinoilla. Se teki vuoden 1998 aikana Espanjan valtion kanssa sopimuksen sellaisten julkisten palvelujen hoitamisesta, jotka koskivat ”televiestinnän lisäarvopalvelujen” suorittamista henkilökohtaista matkaviestintää varten DCS-1800-tekniikalla koko maan alueella.

16 Telefónica Móviles sai mainitun palvelun tarjoamiseksi tarpeellisen yleistä radiotaajuusaluetta koskevan toimiluvan, ja osapuolet sopivat, että sovellettava maksu laskettaisiin kertomalla käyttöön annettujen radiotaajuuden käyttöoikeuden yksiköiden määrä maksun erääntyessä kunkin yksikön voimassa olevalla hinnalla.

17 Telefónica Móviles teki ensin ajanjaksoa 1.11.–31.12.2001 koskevasta maksumääräyksestä oikaisuvaatimuksen, jonka toimivaltainen hallintoelin hylkäsi, ja nosti sitten hallintoriita-asiaa koskevan kanteen, joka myös hylättiin. Se teki ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle kassaatiovalituksen, jossa se väitti, että merkityksellisenä aikana sovellettu Espanjan lainsäädäntö oli direktiivin 97/13 11 artiklan vastainen.

18 Tribunal Supremo katsoi, että sen käsiteltävänä olevan asian ratkaisu riippuu direktiivin 97/13 tulkinnasta, ja päätti keskeyttää asian käsittelyn ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [direktiivin 97/13] 11 artiklan 2 kohtaa ja erityisesti velvoitteita taata niukkojen voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö ja edistää uusia palveluja tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle säännöstölle, jolla tällaisista voimavaroista kannettava maksu (yleisen radiotaajuusalueen käyttöoikeutta koskeva

maksu) irrotetaan erityisestä tarkoituksesta, joka sille aikaisemmin oli nimenomaisesti määritetty (televiestinnän alan tutkimuksen ja koulutuksen rahoittaminen sekä julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen), määrittämättä sille muuta erityistä tarkoitusta?

2) Ovatko [direktiivin 97/13] 11 artiklan 2 kohta ja erityisesti velvoitteet taata niukkojen voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö ja edistää uusia palveluja esteenä kansalliselle säännöstölle, jolla nostetaan ilman mitään ilmeistä perustetta huomattavasti digitaalista järjestelmää DCS-1800 koskevaa maksua, kun taas ensimmäisen sukupolven analogisten järjestelmien kuten TACS:n osalta se säilytetään ennallaan?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

19 Kysymyksillään, jotka on tutkittava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa selvittää, onko direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, joiden mukaan telepalvelujen tarjoajilta niukkojen voimavarojen käytöstä perittävällä maksulla on pyrittävä varmistamaan näiden voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö ja ottamaan huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä, tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään yksittäisen toimiluvan saaneilta telepalvelujen tarjoajilta radiotaajuusalueen käyttämisestä perittävästä maksusta osoittamatta tämän maksun avulla kerätyille varoille erityistä tarkoitusta ja jossa korotetaan huomattavasti tiettyyn teknologiaan sovellettavan maksun määrää muuttamatta toiseen teknologiaan sovellettavan maksun määrää.

20 Direktiivi 97/13 on, kuten sen johdanto-osan ensimmäisestä, kolmannesta, neljännestä ja viidennestä perustelukappaleesta ilmenee, osa toimenpiteitä, jotka on toteutettu telepalvelujen ja televiestintäinfrastruktuurien täydelliseksi vapauttamiseksi. Siinä perustetaan tässä tarkoituksessa valtuutusjärjestelmiin sovellettavat yhteiset puitteet, joiden tavoitteena on helpottaa merkittävästi uusien toimijoiden tuloa markkinoille. Näissä puitteissa säädetään yhtäältä valtuutusmenettelyä koskevista säännöistä ja valtuutusten sisällöstä ja toisaalta mainittuihin menettelyihin liittyvien sellaisten maksujen luonteesta tai laajuudesta, joita jäsenvaltiot voivat määrätä telepalvelualan yrityksille (ks. yhdistetyt asiat C-292/01 ja C-293/01, Albacom ja Infostrada, tuomio 18.9.2003, Kok., s. I-9449, 35 ja 36 kohta).

21 Yhteisiltä puitteilta, joiden perustaminen on direktiivin 97/13 tarkoituksena, vietäisiin tehokas vaikutus, jos jäsenvaltiot voisivat vapaasti päättää alan yrityksiltä perittävistä veronluonteisista maksuista (ks. em. yhdistetyt asiat Albacom ja Infostrada, tuomion 38 kohta). Niinpä jäsenvaltiot eivät voi periä valtuutuksiin liittyvistä menettelyistä muita kuin direktiivissä 97/13 säädettyjä maksuja (ks. asia C-339/04, Nuova società di telecomunicazioni, tuomio 18.7.2006, Kok., s. I-6917, 35 kohta).

22 Kuten direktiivin 97/13 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan, maksujen on perustuttava puolueettomiin, ketään syrjimättömiin ja avoimiin arviointiperusteisiin. Ne eivät myöskään saa olla luonteeltaan sellaisia, että ne haittaisivat markkinoiden täydellistä vapauttamista koskevan tavoitteen, johon sisältyy markkinoiden täydellinen avaaminen kilpailulle, toteutumista (ks. em. yhdistetyt asiat Albacom ja Infostrada, tuomion 37 kohta).

23 Maksuista, joita jäsenvaltiot määräävät yksittäisen toimiluvan haltijayrityksille direktiivin 97/13 11 artiklan perusteella, säädetään tämän artiklan 1 kohdassa, että näillä maksuilla pyritään ainoastaan kattamaan hallinnolliset kulut, jotka liittyvät mainittujen toimilupien toteuttamisesta aiheutuvaan työhön (ks. yhdistetyt asiat C-392/04 ja C-422/04, i-21 Germany ja Arcor, tuomio 19.9.2006, Kok., s. I-8559, 28 kohta).

24 Jos kyse on niukkojen voimavarojen käyttämisestä, jäsenvaltiot saavat mainitun artiklan 2 kohdan perusteella asettaa hallinnollisten kulujen kattamiseksi tarkoitettujen maksujen lisäksi lisämaksun, jolla pyritään varmistamaan näiden voimavarojen tehokas käyttö (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-327/03 ja C-328/03, ISIS Multimedia Net ja Firma O2, tuomio 20.10.2005, Kok., s. I-8877, 23 kohta). Lisäksi viimeksi mainitun maksun on säännöksen sanamuodon mukaan oltava ketään syrjimätön, ja siinä on erityisesti otettava huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä.

25 Direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdassa säädetään siten edellytykset, joita jäsenvaltioiden on noudatettava, kun ne määrittävät niukan voimavaran käytöstä perittävän maksun määrän, mutta siinä ei kuitenkaan säädetä nimenomaisesti tämän maksun suuruuden konkreettisesta määrittämistavasta tai maksun avulla kerättyjen varojen myöhemmästä käytöstä.

26 Niinpä on tutkittava, määritetäänkö ennakkoratkaisukysymyksissä mainituilla, direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdassa säädetyillä edellytyksillä ennalta sitovasti se, mihin jäsenvaltiot voivat käyttää kyseisellä maksulla kerätyt varat tai eri teknologioihin sovellettavat määrät.

27 Kuten Euroopan komission kirjallisista huomautuksista ilmenee, lupa käyttää julkishyödykettä, joka on niukka voimavara, mahdollistaa luvanhaltijalle merkittävien taloudellisten tuottojen saavuttamisen ja antaa sille etua suhteessa muihin toimijoihin, jotka myös haluaisivat käyttää tätä voimavaraa ja hyötyä siitä, mikä oikeuttaa perimään sellaisen maksun, joka ilmentää muun muassa kyseessä olevan niukan voimavaran käytön arvoa.

28 Tässä tilanteessa pyrkimys sen varmistamiseksi, että toimijat käyttävät tehokkaasti niiden käytössä olevia niukkoja voimavaroja, edellyttää, kuten Espanjan hallitus ja komissio ilmaisevat, että tämän maksun määrä asetetaan asianmukaiselle tasolle, joka ilmentää muun muassa kyseisen voimavaran käytön arvoa, mikä edellyttää kyseessä olevien markkinoiden taloudellisen ja teknologisen tilanteen huomioon ottamista.

29 Mainitun maksun liiallisuus voi vähentää halukkuutta kyseisten niukkojen resurssien käyttämiseen ja johtaa siten niiden alikäyttöön. Samoin maksun määrän asettaminen liian alhaiseksi voi heikentää näiden voimavarojen käytön tehokkuutta.

30 Vaatimus uusien palvelujen ja kilpailun kehittymisen edistämisen tarpeen huomioon ottamisesta edellyttää, ettei maksun määrä saa johtaa siihen, että uusien toimijoiden markkinoillepääsy vaikeutuu ja telepalvelujen tarjoajien innovaatiokapasiteetti vähenee (ks. vastaavasti asia C-431/07 P, Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio, tuomio 2.4.2009, Kok., s. I-2665, 125 kohta). Se edellyttää lisäksi, ettei kilpailu vääristy, mikä voidaan taata ainoastaan varmistamalla yhtäläiset mahdollisuudet taloudellisten toimijoiden välillä (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat ISIS Multimedia Net ja Firma O2, tuomion 38 ja 39 kohta).

31 Niinpä jäsenvaltiot eivät lähtökohtaisesti voi soveltaa kilpaileviin toimijoihin eri maksuja sellaisten niukkojen resurssien käytöstä, joiden arvot vastaavat taloudellisesta näkökulmasta toisiaan (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat ISIS Multimedia Net ja Firma O2, tuomion 40 ja 41 kohta).

32 Direktiivistä 97/13, jolla pyritään telepalvelumarkkinoiden avaamiseen täydelle kilpailulle, ei ilmene kuitenkaan miltään osin, että direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdassa säädetyt vaatimukset, joita ennakkoratkaisupyyntö koskee, edellyttäisivät, että kyseinen maksu osoitettaisiin erityiseen tarkoitukseen tai että kyseisen jäsenvaltion olisi käytettävä maksulla kerätyt varat jälkikäteen tietyllä tavalla. Tästä seuraa, että jäsenvaltio voi käyttää nämä varat vapaasti.

33 Kyseinen toteamus saa vahvistuksen myös valtuutusdirektiivissä, vaikka pääasia ei kuulu sen ajalliseen soveltamisalaan, sillä sen johdanto-osan 32 perustelukappaleessa todetaan, että jäsenvaltiot voivat periä käyttömaksuja radiotaajuuksien ja numeroiden käytöstä voimavarojen tehokkaan käytön varmistamiseksi eikä kyseisellä direktiivillä säännellä niitä tarkoituksia, joihin käyttöoikeuksista saatavia maksuja käytetään.

34 Lisäksi edellytykset siitä, että telepalvelujen tarjoajilta niukkojen voimavarojen käyttämisestä perittävällä maksulla on pyrittävä varmistamaan näiden voimavarojen tehokas käyttö ja ottamaan huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä, eivät edellä esitetyn perusteella voi olla esteenä sille, että määrittäessään tämän maksun suuruuden jäsenvaltiot tekevät huomattavankin eron yhtäältä käytetyn digitaalisen tai analogisen teknologian välillä ja toisaalta kunkin teknologian sisällä erilaisten käyttötapojen välillä, kunhan varmistetaan yhtäläiset mahdollisuudet taloudellisten toimijoiden välillä.

35 Nämä edellytykset eivät myöskään voi lähtökohtaisesti olla esteenä sille, että jäsenvaltiot voivat nostaa huomattavastikin mainitun maksun tiettyyn teknologiaan sovellettavaa määrää telepalvelumarkkinoilla tapahtuvan teknologisen ja taloudellisen

kehityksen mukaan muuttamatta sitä toisen teknologian osalta, kunhan asetettujen maksujen erilaiset määrät ilmentävät kyseessä olevan niukan voimavaran käyttötapojen taloudellista arvoa.

36 Pelkästään siitä, että tällainen maksun määrän korotus on huomattava, mistä on käsiteltävässä asiassa kirjallisia huomautuksia unionin tuomioistuimelle esittäneiden osapuolten välillä yksimielisyys, ei itsessään seuraa ristiriitaa niukkojen voimavarojen käytöstä perittävällä maksulla direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdan mukaan tavoiteltavan päämäärän kanssa, kunhan tästä päämäärästä johtuvia edellytyksiä eli sitä, ettei tämän maksun määrä ole liian suuri tai pieni, noudatetaan.

37 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kuitenkin tarvittaessa arvioitava, vastaako pääasiassa kyseessä oleva kansallinen lainsäädäntö edellä tämän tuomion 34–36 kohdassa mainittuja edellytyksiä.

38 Tässä tilanteessa on todettava, että ennakkoratkaisupyynnön kohteena olevat direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdassa säädetyt edellytykset vaikuttavat varmasti mainitun maksun suuruuteen mutta niissä ei velvoiteta jäsenvaltioita määrittämään tälle maksulle erityistä tarkoitusta tai käyttämään maksulla kerättyjä varoja tietyllä tavalla.

39 Se, että jäsenvaltio on lainsäädännössään aikaisemmin säätänyt niukkojen voimavarojen käytöstä perittävän maksun käyttämisestä televiestintäalan tutkimuksen ja koulutuksen rahoittamiseen, kuten lain nro 11/1998 73 §:n 1 momentin 1 kohdan toisen virkkeen alkuperäisessä versiossa oli tehty, ei voi vaikuttaa direktiivin 97/13 tulkintaan, eikä se siten saata edellä esitettyä arviointia kyseenalaiseksi.

40 Kaiken edellä mainitun perusteella esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että direktiivin 97/13 11 artiklan 2 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, joiden mukaan telepalvelujen tarjoajilta niukkojen voimavarojen käytöstä perittävällä maksulla on pyrittävä varmistamaan näiden voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö ja ottamaan huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä, on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään yksittäisen toimiluvan saaneilta telepalvelujen tarjoajilta radiotaajuusalueen käyttämisestä perittävästä maksusta osoittamatta tämän maksun avulla kerätyille varoille erityistä tarkoitusta ja jossa korotetaan huomattavasti tiettyyn teknologiaan sovellettavan maksun määrää muuttamatta toiseen teknologiaan sovellettavan maksun määrää.

Oikeudenkäyntikulut

41 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10.4.1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY 11 artiklan 2 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, joiden mukaan telepalvelujen tarjoajilta niukkojen voimavarojen käytöstä perittävällä maksulla on pyrittävä varmistamaan näiden voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö ja ottamaan huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä, on

tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään yksittäisen toimiluvan saaneilta telepalvelujen tarjoajilta radiotaajuusalueen käyttämisestä perittävästä maksusta osoittamatta tämän maksun avulla kerätyille varoille erityistä tarkoitusta ja jossa korotetaan huomattavasti tiettyyn teknologiaan sovellettavan maksun määrää muuttamatta toiseen teknologiaan sovellettavan maksun määrää.

Allekirjoitukset